

Č. 12.587.

Školství: I. Předpokladem nároku na nábytečné podle dekretu dvor. kanceláře z 13. září 1804 je systemisační vztah učitele jak ke služebnímu místu, které opouští, tak ke služebnímu místu, na něž byl nově ustanoven. — II. Definitivním ustanovením učitele ad personam podle § 3 odst. 4 zákona č. 48/1914 z. z. mor. se nezakládá systemisační vztah k učitelskému místu, na kterém tento učitel působil při uplynutí 3leté služby od zkoušky způsobilosti.

(Nález z 22. října 1936 č. 15.673/36.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 5703/26, 10.015/32 a 10.961/33.

Věc: Ludvík W. v Miroslavi (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti rozh. min. škol. a nár. osvěty z 4. ledna 1934 o nábytečné.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výnosem z 14. listopadu 1932 zem. škol. rada v Brně nevyhověla žádosti st-le, učitele obecné školy, o poukázání nábytečného z důvodu přestěhování z Miroslavi do Dolenic, kam byl přeložen výměrem okr. škol. výboru pro venkovský okres brněnský z 16. srpna 1932. Zamítnutí žádosti bylo odůvodněno tím, že st-l nebyl definitivně ustanoven na obecné škole v Miroslavi a nebyl odtud definitivně přeložen na obecnou školu v Dolenicích. V definitivním systemisačním vztahu k místům na obou zmíněných školách nebyl, takže taková změna působišť nezakládá nárok na nábytečné podle stěhovacího normálu z 13. září 1804.

Odvolání proti tomu podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů rozhodnutí zem. škol. rady s podotknutím, že v daném případě nejde o přeložení, na něž je nárok na přiznání stěhovacích výloh ve smyslu dekretu býv. dvor. komory z 13. září 1804 vázán, ježto toto předpokládá ve smyslu judikatury nss systemisační vztah definitivní jak k místu, z něhož se přeložení děje, tak k novému úřednímu působišti, čehož však u st-le není. V odvolání dovolaná okolnost, že st-l byl definitivním učitelem bez určení služebního místa, resp. definitivním učitelem ad personam ve smyslu § 3 zákona č. 48/1914 z. z. mor. je právně nerozhodnou, ježto žádná z obou těchto definitiv nezaložila systemisačního vztahu st-le k nějakému učitelskému místu.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí nss uvážil:

Zem. škol. rada, rozhodujíc o nároku st-lově na nábytečné v první stolici, posoudila věc podle dekretu dvor. kanceláře z 13. září 1804 č. 31 Sb. zák. pol. str. 22 (t. zv. stěhovací normál). Také st-l své odvolání založil na tomto předpisu a rovněž žal. úřad vychází v nař. rozhodnutí z této normy. Pokud tedy st-l snaží se teprve ve stížnosti u nss dovoditi, že mu nárok na náhradu stěhovacích výloh plyne také z usnesení min. rady, publikovaného výnosem min. fin. z 2. února 1919, ve spojení s usnesením min. rady z 19. července 1919, dlužno tyto vývody uznati v řízení před nss nepřipustnými podle § 5 zákona o ss, poněvadž s tohoto hlediska správní úřady nárok st-lův neposoudily a nebyly k tomu procesně ani povinny, když st-l svůj nárok o řečené předpisy neopřel. V ostatním obsahu uznal soud stížnost bezdůvodnou.

Již ve svém nálezu z 26. května 1926 č. 11.205 (Boh. A 5703/26) vyslovil nss právní názor, že přiznává-li dekret dvor. kanceláře z 13. září 1804 č. 31 sv. 22 sbírky polit. zák. nárok na náhradu stěhovacích výloh úředníkům přeloženým, aniž uvádí, co je přeložením rozuměti, dlužno pojem ten vykládati podle přirozeného významu toho slova a podle poměrů té které kategorie zaměstnanců. Přihlížeje pak k základním ustanovením škol. zákonů (zejména k § 11 říš. zákona o školách národních č. 62/1869, § 5 zákona č. 226/1922 Sb.) a k předpisům zákonů o právních svazcích učitelstva, podle nichž v zásadě každému učiteli je systemisačně přikázáno určité místo na určité škole, dospěl nss k závěru, že lze o přeložení učitele mluvit jen, bylo-li učiteli na určité místo již jmenovanému propůjčeno jiné určité služební místo, a že tedy předpokládá přeložení systemisační vztah jeho jak ke služebnímu místu, jež dosud zastával, tak ke služebnímu místu, na něž byl nově ustanoven. Z toho plyne podle cit. nálezu, že není-li tu takového vztahu, nárok na náhradu stěhovacích výloh učiteli nepřisluší, byť i byl jmenován definitivně, jestliže se toto jmenování stalo bez určení služebního místa. V podstatě stejné stanovisko zaujal nss i v dalších nálezech Boh. A 10.015/32 a 10.961/33.

Nss setrval na uvedeném právním názoru i rozhoduje o předložené stížnosti, a odkazuje podle § 44 jedn. řádu na důvody cit. nálezů. Pokud tedy st-l ve stížnosti popírá, že podle cit. dvor. dekretu není předpokladem nároku na nábytečné systemisační vztah učitele jak ke služebnímu místu, které opouští, tak i ke služebnímu místu, které mu bylo nově propůjčeno, bylo stížnost uznati bezdůvodnou.

St-l však se ve stížnosti snaží dovoditi, že tu byl i žal. úřadem požadovaný systemisační vztah, poněvadž v Miroslavi byl ustanoven definitivně ad personam podle § 3 odst. 4 mor. zem. zákona č. 48/1914 a byl tedy k učitelskému místu v Miroslavi v definitivním systemisačním poměru, a do Dolenic byl ustanoven provisorně přeložením, takže byl k tomuto učitelskému místu v provisorním systemisačním vztahu.

Nss nemohl ani v tom stížnosti přisvědčiti již z té úvahy, že definitivním ustanovením učitele ad personam podle ustanovení § 3 odst. 4 zákona z 15. července 1914 č. 48 z. z. mor. se nezakládá systemisační vztah k učitelskému místu, na kterém působil při uplynutí 3leté služby od zkoušky učitelské způsobilosti, neboť toto ustanovení ad personam stejně jako definitivní ustanovení bez určení služebního místa podle § 4 učit. zákona č. 104/1926 Sb. je právě opatřením pro ty učitele, kteří do 3 let od zkoušky způsobilosti nedosáhli definitivního místa učitelského systemisovaného školní správou podle předpisů § 5 zákona č. 226/1922 Sb. a § 104 řádu škol. a vyuč. č. 159/1905 ř. z. Ostatně podle obsahu správních spisů (dekret zem. škol. rady v Brně z 30. června 1930) nebyl st-l jmenován definitivním učitelem ad personam se zpětnou účinností od 1. října 1923 na obecné škole v Miroslavi, nýbrž na obecné škole v Dolenicích.

Z toho plyne, že st-l nebyl v systemisačním vztahu ke služebnímu místu učitelskému v Miroslavi a že tedy v příčině tohoto služebního

místa není splněn nahoře uvedený postulát dvor. dekretu z r. 1804. Bylo proto již z tohoto důvodu uznati, že rozhodnutí žal. úřadu, odpírající st-li nárok na nábytečné podle této normy, je v souhlasu se zákonem, a nebylo již třeba zkoumati, zda by tu byl u st-le systemisační vztah k učitelskému místu v Dolenicích, neboť i kdyby tomu tak bylo, nemohlo by to o sobě odůvodniti nárok st-lův a vésti ke zrušení nař. rozhodnutí.

Č. 12.588.

Pojišťovací právo: * Změnou podle § 19 úř. zákona je také, když stroj, zakládající pojistnou povinnost, se stane součástí technického vypravení jiného podniku a přestává býti k dřívějšímu podniku ve vztahu věcném jako součást jeho provozu.

(Nález z 23. října 1936 č. 13.615/36.)

V ě c: Agrární banka československá v Praze jako majitelka firmy A. F. Waltera nást., velkozávod zahradnický ve Velké Chuchli, proti rozh. zem. úřadu v Praze z 29. září 1933 o úraz. pojištění (ohlášení změny podle § 19 úraz. zákona).

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Úraz. pojišťovna dělnická pro Čechy v Praze vyslovila výměrem ze 17. července 1922, že podnik »zahradnictví ve Velké Chuchli« vedený pod firmou »A. F. Walter a nást.«, patřící »Agrární bance československé« v Praze, podléhá úrazovému pojištění, a zařadila jej podle § 5 min. nař. ze 6. července 1914 č. 143 ř. z. do nebezpečenské třídy II. a nebezpečenského procenta 9. Námitky a odvolání banky proti tomuto rozhodnutí byly zamítnuty, takže citovaný výměr nabyl právní moci.

Agrární banka československá přípisy z 15. listopadu 1927, 31. ledna 1928 a 9. července 1928 oznámila úrazové pojišťovně, že žentour poháněný zvířecí silou, opatřující vodu pro její zahradnický podnik ve Velké Chuchli, prodala firmě »SAB., továrna na železný, mosazný a sanitní nábytek«, a že tato firma sama od 1. prosince 1927 obstarává pro zahradnictví st-lky čerpání vody. Úraz. pojišťovna rozhodla výměrem ze 14. září 1928 ve smyslu § 19 úraz. zákona, že trvá v plném rozsahu na platnosti svrchu uvedeného výměru ze 17. července 1922 i v době po 1. prosinci 1927.

Námitkám st-lky zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím nevyhověl.

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí uvážil nss toto:

Je mimo spor, že pojistná povinnost podniku »zahradnictví ve Velké Chuchli«, vedeného pod firmou A. F. Walter a nást., byla pravoplatně vyslovena výměrem úraz. pojišťovny dělnické v Praze ze 17. července 1922 na podkladě § 1 odst. 4 bodu 2 úraz. zákona, jelikož při podniku tom se užívalo žentouru, poháněného zvířecí silou a čerpajícího vodu pro zahradnictví. Na sporu jest, zdali na tomto stavu nastala po 1. pro-